

UZASADNIENIE

K. K. został oskarżony o to, że :

w okresie od 24 października 2014 roku do 08 grudnia 2014 roku w K., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy z 06 lipca 1982 roku o radcach prawnych i przyjętemu na siebie zobowiązaniu wynikającemu ze stosunku pełnomocnictwa przyjętemu w dniu 22 października 2014 roku od prokurenta (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. – wykorzystał, poprzez złożenie w dniu 24 października 2014 roku dwóch wniosków egzekucyjnych do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kielcach przeciwko (...) sp. z o.o. kierując przedmiotowym wnioskiem egzekucję do wierzytelności (...) sp. z o.o. w stosunku do (...) sp. z o.o. co do której Komornik prowadził egzekucję w sprawie Km 1682/14 oraz składając w toku wszczętego postępowania egzekucyjnego wnioski zawierające dane związane ze współpracą i rozliczeniami pomiędzy (...) sp. z o.o. a (...) sp. z o.o., informacje z którymi zapoznał się w związku z wykonywaną działalnością zawodową radcy prawnego w ramach udzielonej (...) sp. z o.o. pomocy prawnej, zaś w dniu 08 grudnia 2014 roku złożył do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kielcach wniosek wierzyciela o dokonanie przeszukania, zajęcie wierzytelności oraz odebranie dłużnikowi oraz dłużnikom dłużnika dowodów potwierdzających istnienie wierzytelności do którego to wniosku załączył kopię pisma M. G. (1) – Prezesa Zarządu (...) sp. z o.o. i (...) S.A. z dnia 30 stycznia 2014 roku, który to dokument otrzymał od prokurenta (...) sp. z o.o. w związku ze świadczoną pomocą prawną w ramach stosunku pełnomocnictwa, działając na szkodę (...) sp. z o.o. z siedzibą w S.

tj. o przestępstwo z art. 266 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Rejonowy w Kielcach wyrokiem z dnia 14 września 2018 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt II K 425/16 ustalając, że:

oskarżony K. K., w dniu 8 grudnia 2014 roku w K., wbrew przepisom ustawy z 06 lipca 1982 roku o radcach prawnych i przyjętemu na siebie zobowiązaniu wynikającemu ze stosunku pełnomocnictwa przyjętego w dniu 22 października 2014 roku od prokurenta (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. – wykorzystał informacje, z którymi zapoznał się w związku z wykonywaną działalnością zawodową radcy prawnego w ramach udzielonej (...) sp. z o.o. pomocy prawnej, poprzez złożenie do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kielcach wniosku wierzyciela o dokonanie przeszukania, zajęcie wierzytelności oraz odebranie dłużnikowi oraz dłużnikom dłużnika dowodów potwierdzających istnienie wierzytelności, do którego to wniosku załączył kopię pisma M. G. (1) – Prezesa Zarządu (...) sp. z o.o. i (...) S.A. z dnia 30 stycznia 2014 roku, który to dokument otrzymał od prokurenta (...) sp. z o.o. w związku ze świadczoną pomocą prawną w ramach stosunku pełnomocnictwa, czym wyczerpał przesłanki **przestępstwa z art. 266 § 1 k.k.**

na podstawie przepisów art. 66 §1 i §2 k.k. i art. 67 § 1 k.k. w zw. z art. 4 §1 k.k.

- postępowanie karne wobec K. K. warunkowo umorzył ustalając okres próby na 1 (jeden) rok;
- na podstawie przepisu art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 290 zł kosztów sądowych, w tym 100 zł (sto złotych) opłaty od warunkowego umorzenia postępowania.

Apelację od tego orzeczenia wnieśli: oskarżyciel publiczny, pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego oraz oskarżony.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w Kielcach, na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 444 k.p.k. zaskarżył powyższy wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego K. K..

W oparciu o przepisy art. 427 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 § 1 i 3 k.p.k., wyrokowi temu zarzucił:

I. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 66 § 1 i § 2 k.k. i art. 67 § 1 k.k., poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie i wyrażenie błędnego poglądu prawnego, że czyn oskarżonego K. K. charakteryzuje się nieznaczną społeczną szkodliwością czynu, podczas gdy przeprowadzone dowody oraz okoliczności sprawy ujawnione w toku przewodu sądowego jednoznacznie wskazują, że oskarżony składając wniosek do Komornika przy Sądzie Rejonowym w Kielcach o dokonanie czynności egzekucyjnych w sprawach sygn. Km 1707/14 i Km 1708/14 wykorzystał informacje, z którymi zapoznał się w związku z wykonywaną działalnością zawodową radcy prawnego w ramach udzielonej (...) Sp. z o.o. w dniu 22 października 2014 roku pomocy prawnej i świadczonej do 13 listopada 2014 roku, będąc z racji wykonywanego zawodu osobą szczególnie zobowiązaną do zachowania w tajemnicy uzyskanych informacji i pomimo dostrzeżenia przez Sąd I instancji w czynnie, którego dopuścił się oskarżony K. K., iż działał na własną korzyść w celu ochrony prywatnych interesów majątkowych i kierując się chęcią skutecznego przeprowadzenia przez komornika czynności egzekucyjnych we własnych sprawach, będąc w pełni świadomym, iż godzi w dobro chronione prawem jakim jest ochrona informacji, posiadał pełną świadomość rozpoznawalności sytuacji faktycznej i prawnej przy podejmowaniu czynności opisanych w zarzucie aktu oskarżenia, dysponował swobodą podejmowania decyzji w zakresie przedsięwziętych czynności, miał pełną zdolności i możliwości przewidywania przebiegu związków przyczynowych i skutków swojego zachowania choćby z uwagi na wykonywany zawód radcy prawnego, a także zdolności i możliwości pokierowania swoim postępowaniem, dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa, charakteryzującego się znacznym stopniem winy i społecznej szkodliwości, przez co nie można przyjąć, że w sprawie zachodzą przesłanki zastosowania dobrodziejstwa w postaci warunkowego umorzenia postępowania karnego;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mogący mieć wpływ na treść wyroku poprzez niezasadne przyjęcie, że K. K. jedynie w dniu 8 grudnia 2014 roku w K. wbrew przepisom ustawy z 06 lipca 1982 roku o radcach prawnych i przyjętemu na siebie zobowiązaniu wynikającemu ze stosunku pełnomocnictwa przyjętemu w dniu 22 października 2014 roku od prokurenta (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. -wykorzystał informacje, z którymi zapoznał się w związku z wykonywaną działalnością zawodową radcy prawnego w ramach udzielonej (...) Sp. z o.o. pomocy prawnej, gdy w rzeczywistości jego karygodne zachowanie rozpoczęło się w dniu 24 października 2014 roku i trwało do 8 grudnia 2014 roku, co wynika z zeznań złożonych min. przez D. G. i P. K. (1) w sytuacji gdy zebrany i ujawniony materiał dowodowy w tym prawidłowa i pełna ocena zeznań tych świadków, złożonych w postępowaniu przygotowawczym, a później podtrzymanych w postępowaniu jurysdykcyjnym, wskazuje na to, że działania K. K. podejmowane w toku postępowania egzekucyjnego były działaniami podejmowanymi wbrew woli (...), przez co oskarżony swoim działaniem wyczerpał znamiona występku z art. 266 § 1 kk w zw. z art. 12 kk. w w.w. okresie.

Podnosząc te zarzuty, na podstawie przepisu art. 437 § 2 kpz prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego, na podstawie przepisów art. 444 k.p.k. i art. 425 § 1, 2 i 3 k.p.k., zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego.

Na podstawie przepisów: art. 427 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. orzeczeniu temu zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 4, art. 7, art. 410 oraz art. 424 k.p.k. wyrażającą się w czynieniu ustaleń faktycznych na podstawie wyselekcjonowanego materiału, nie zaś wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie, w sposób dowolny, a także niezgodnej ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zasadami prawidłowego rozumowania ocenie zgromadzonych dowodów, manifestującej się w szczególności w wadliwej ocenie wyjaśnień oskarżonego co do działania z zamiarem uzyskania korzyści dla swego mocodawcy oraz zgodnie z dorozumianiem ustalonym z mocodawcą sposobem działania i niezasadnym przydaniu im waloru wiarygodności, a jednocześnie odmowie przydania waloru wiarygodności dowodom przeciwnym w oparciu o przesłanki, które nie stanowią dowodu logicznego na prawdziwość depozycji procesowych oskarżonego, przy jednoczesnym pominięciu przesłanek, przemawiających za uznaniem wyjaśnień oskarżonego za niewiarygodne, a to:

a. faktu, iż udzielona przez oskarżonego w trakcie pierwszego spotkania z przedstawicielami (...) Polska porada prawna i zalecona taktyka procesowa, polegająca na doprowadzeniu do zbiegu egzekucji nie mogła przynieść żadnej korzyści dla (...), co znajduje potwierdzenie w obowiązujących przepisach prawa, a także w zeznaniach świadków: komornika J. W., komornika P. K. (2), D. G., P. K. (1) i J. S., niezasadnie przez Sąd w tym zakresie pominiętych lub wadliwie ocenionych;

b. faktu, iż w przypadku wykonania tytułu wykonawczego przysługującego oskarżonemu względem D. z wierzytelności zajętej od (...), (...) nie miałyby żadnej prawnej możliwości dochodzenia zwrotu zajętej kwoty od oskarżonego, a roszczenia mogłyby kierować wyłącznie do D., co znajduje potwierdzenie w obowiązujących przepisach prawa, a także w zeznaniach świadków: komornika J. W., komornika P. K. (2), D. G., niezasadnie przez Sąd w tym zakresie pominiętych lub wadliwie ocenionych;

c. faktu, że oskarżony jako radca prawny specjalizujący się w postępowaniu cywilnym musiał mieć pełną świadomość wadliwości udzielonej porady prawnej;

d. faktu, iż to na radcy prawnym, nie jego kliencie, spoczywa obowiązek rozpoznania konfliktu interesów, stanowiący gwarancję działania wyłącznie w interesie klienta;

e. faktu, że D. G. wprost, w sposób stanowczy i jednoznaczny wyraził sprzeciw wobec stwierdzenia oskarżonego, że ten wystąpi z własnym wnioskiem egzekucyjnym do wierzytelności D. przeciwko (...) (ustalone przez Sąd), co przeczy możliwości przyjęcia konstrukcji dorozumianej zgody na takie działanie oskarżonego;

a w konsekwencji powyższych uchybień :

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, mający wpływ na jego treść, wyrażający się w:

a. wadliwym ustaleniu, że oskarżony K. K. początkowo działał wyłącznie z zamiarem uzyskania jak największych korzyści dla swojego mocodawcy, podczas z treści materiału dowodowego ocenionego prawidłowo we wzajemnym ze sobą powiązaniu oraz z uwzględnieniem obowiązujących przepisów prawa cywilnego i postępowania egzekucyjnego wynika, że oskarżony od początku działał sprzecznie z interesem mocodawcy, kierując się realizacją własnego interesu ekonomicznego, a udzielane przez niego porady służyły zamaskowaniu swoich działań;

b. błędnym przyjęciu, że działanie oskarżonego polegające na złożeniu w dniu 24 października 2014 roku u komornika P. K. (2) wniosku egzekucyjnego dotyczącego jego wierzytelności wobec D. nie było działaniem wbrew woli (...), a oskarżony K. K. działał zgodnie z dorozumianym ustalonym przez strony sposobem działania oraz na podstawie dorozumianej na to zgody D. G. i P. K. (1), podczas gdy wyrażony wprost przez D. G. i P. K. (1) sprzeciw wobec zaproponowanego przez oskarżonego złożenia własnych wniosków egzekucyjnych, brak działania oskarżonego w warunkach braku kontaktu z mocodawcą oraz obowiązek szczególnej staranności spoczywający na profesjonalnym pełnomocniku wyklucza możliwość przyjęcia takiego domniemania;

c. w konsekwencji błędnym wyeliminowaniem z opisu czynu okoliczności związanych ze złożeniem przez oskarżonego w dniu 24 października 2014 roku dwóch wniosków egzekucyjnych do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kielcach przeciwko D., ze skierowaniem egzekucji do wierzytelności D. w stosunku do (...), co do której Komornik prowadził egzekucję w sprawie Km 1682/14 oraz składaniu w toku wszczętego postępowania egzekucyjnego wniosków zawierających dane związane ze współpracą i rozliczeniami pomiędzy D. a (...), podczas gdy opisane zachowania oskarżonego stanowiły wykorzystanie, wbrew przepisom ustawy z 06 lipca 1982 roku o radcach prawnych i przyjętemu na siebie zobowiązaniu wynikającemu ze stosunku pełnomocnictwa przyjętego w dniu 22 października 2014 roku od prokurenta (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. informacji, z którymi oskarżony zapoznał się w związku z wykonywaną działalnością zawodową radcy prawnego w ramach udzielonej (...) sp. z o.o. pomocy prawnej;

d. braku ustaleń co do szczególnego charakteru tajemnicy radcowskiej, której naruszenia dopuścił się oskarżony zachowaniem wyczerpującym dyspozycję art. 266 § 1 k.k. i charakteru wykonywanego przez niego zawodu zaufania publicznego;

e. błędnym ustaleniu, że na skutek działania oskarżonego (...) nie poniosło żadnej szkody, a w konsekwencji błędnym nieuwzględnieniu wniosku o orzeczenie na rzecz oskarżyciela posiłkowego nawiązki, podczas gdy działania oskarżonego objęte aktem oskarżenia doprowadziły (...) do podjęcia dalece niekorzystnych dla siebie działań, zablokowania znacznych środków spółki, konieczności skorzystania z płatnej pomocy prawnej innych prawników celem odwrócenia negatywnych skutków działań oskarżonego;

f. błędnym ustaleniu, że (...), zwracając się do oskarżonego o pomoc prawną, chciało go wykorzystać i przyjęciu tej okoliczności za łagodzącą stopień zawinienia oskarżonego i społeczną szkodliwość jego czynu, w sytuacji, gdy to do radcy prawnego należy obowiązek oceny, że określona sytuacja stanowi konflikt interesów i to radca prawny obowiązany jest odmówić w takiej sytuacji udzielenia pomocy prawnej, czego oskarżony zaniechał, zaś okoliczności sprawy nie wskazują, by intencją przedstawicieli (...) było podjęcie przez oskarżonego jakichkolwiek działań pozaprawnych;

g. błędnym ustaleniu, że szkodliwość społeczna czynu oskarżonego jest nieznaczna, w sytuacji, gdy prawidłowe rozważenie i zważenie okoliczności sprawy prowadzi nieuchronnie do przekonania, że stopień winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego należy ocenić jako znaczny.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego, na zasadzie art. 427 § 1 k.p.k. oraz art. 437 § 2 k.p.k., wniośł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowniej do ponownego rozpoznania.

Oskarżony, wskazując na przepisy art. 425 § 1, 2, 3 kpk w związku z art. 444 § 1 k.p.k., zaskarżył w całości wyrok sądu pierwszej instancji i zarzucił orzeczeniu:

I.1.obrazę prawa procesowego, skutkującą błędem w ustaleniach faktycznych, mającą wpływ na treść orzeczenia, poprzez dowolną ocenę dowodów (z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów - art. 7 kpk); oparcie ustaleń faktycznych jedynie na części dowodów i jednocześnie pominięcie istotnych okoliczności, mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 410 kpk); rozstrzygnięcie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego (art. 5 § 2 kpk) a w szczególności poprzez jego niezastosowanie a nadto rażące naruszenie art. 410 kpk poprzez:

a) niedostrzeżenie przez Sąd Rejonowy pisma oskarżonego z dnia 25 listopada 2014 r. kierowanego do komornika sądowego P. K. (2) (k 320-312 akt sprawy), w którym oskarżony zlecił organowi egzekucyjnemu prowadzenie egzekucji przeciwko swojemu dłużnikowi (...) sp. z o.o. ze wszystkich wierzytelności, jakie temu dłużnikowi przysługują w stosunku do dłużników (...) sp. z o.o. z jednoczesnym obowiązkiem prowadzenia przez komornika sądowego dochodzenia w przedmiocie poszukiwania majątku dłużnika - (...) sp. z o.o., w tym także wierzytelności w sytuacji, gdy zarzucany oskarżonemu czyn, złożenie wniosku egzekucyjnego z dnia 08 grudnia 2014 r. jest naturalną konsekwencją pisma z 25 listopada 2014 r. nie natomiast odrębnym działaniem, mającym związek z udzielonym mu pełnomocnictwem przez (...) sp. z o.o. trwającym od 22 października 2014 r. do 13 listopada 2014 r. jak również z uzyskiwanymi w tym okresie informacjami;

b) nie dostrzeżenie przez Sąd Rejonowy w Kielcach IX Wydział Karny umów jakie zawarli między sobą (...) sp. z o.o. a (...) sp. z o.o. z dnia 04 listopada 2014 r. oraz 06 listopada 2014 r. z których bezspornie wynika, iż zlecający mi prowadzenie sprawy (...) sp. z o.o. o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności, podał oskarżonemu nieprawdziwe okoliczności, iż nie jest w jakimkolwiek zakresie dłużnikiem (...) sp. z o.o. podczas gdy z dokumentów tych wynika, iż był dłużnikiem tego podmiotu na łączną kwotę 18 291 947,58 PLN (vide: karty 1204-1208 oraz 1201-1203 akt sprawy, w szczególności Par 1 pkt. 1, 2 oraz 6 Umowy z dnia z dnia 04-11-2014r. (k 1205);

I.2.naruszenie art. 170 § 2 kpk przez oddalenie wniosków dowodowych, mających na celu wykazanie, że komornik sądowy wykonał zlecenie wierzyciela poszukiwania majątku dłużnika, zgodnie z wnioskiem wierzyciela z dnia 25 listopada 2014 r, wskazał wierzycielowi wierzytelności z pisma M. G. z dnia 30 stycznia 2014 r. oraz udostępnił akta sprawy egzekucyjnej KM 1682/14;

I.3.naruszenie przepisów postępowania a w szczególności art. 413 § 2 pkt. 1 kpk przez nieokreślenie w przypisanym oskarżonemu czynie zabronionym, jaki konkretny przepis ustawy z dnia 6 lipca 1982 o radcach prawnych został przez niego naruszony a także, jakie postanowienie udzielonego mu pełnomocnictwa naruszył.

II. Oskarżony podniósł także, “ Na wypadek, gdyby Sąd Okręgowy w Kielcach doszedł do wniosku, że funkcjonariusz publiczny - komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Kielcach - P. K. (2) - popełnił czyn z art. 231 § 1 kk tj. nie wykonał ciężących na nim obowiązków w zakresie wykonania zlecenia wierzyciela z art. 797¹ kpc poszukiwania majątku dłużnika (...) sp. z o.o., zgodnie ze zleceniem wierzyciela z art. 797¹ kpc, działając tym samym na szkodę interesu wierzyciela a także, że prowadzenie postępowania egzekucyjnego z wierzytelności zgodnie z przepisami: Części Trzeciej Kodeksu postępowania cywilnego: Postępowanie egzekucyjne, w tym Działu IV Egzekucja z wierzytelności - jest jednak czynem bezprawnym, jak twierdzi Sąd Rejonowy w Kielcach, a także, że Sąd Rejonowy nie dopuścił się naruszenia art. 5 § 2 kpk, oraz, że ustalił prawidłowo stan faktyczny, nie przeprowadzając m.in. dowodu z dokumentu w postaci Umowy z dnia 4-go listopada 2014 r. pn. Projekt List Intencyjny oraz Umowy Partnerów z dnia 06 listopada 2014 r., to w takim przypadku stawiam (na zasadzie kaskadowej) zarzut: obraży przez Sąd Rejonowy w Kielcach prawa materialnego tj. art. 266 §1 kk poprzez jego błędną wykładnię a w szczególności “ (apelacja k. 1444 – 1445):

a) przyjęcie, iż pismo przeciwnika procesowego w sprawie jaką powierzono oskarżonemu, stanowi tajemnicę jego mocodawcy (...) sp. z o.o. w sytuacji, gdy tajemnicą tą może być jedynie informacja, którą powierzono wyłącznie oskarżonemu, zaś w rozpoznawanym przypadku informację tę posiadał także komornik sądowy w jawnych dla wszystkich wierzycieli (...) sp. z o.o. aktach egzekucyjnych (ZUS, Skarb Państwa i inni wierzyciele, w tym oskarżony) a pismo z dnia 08 grudnia 2014 r. było naturalną konsekwencją wykonania obowiązku przez organ egzekucyjny poszukiwania majątku, które to zlecenie oskarżony powierzył komornikowi pismem z dnia 25 listopada 2014 r. i wykonania obowiązku poszukiwania majątku przez organ egzekucyjny, którego to sąd przy wyrokowaniu nie brał pod uwagę;

b) przyjęcie, iż w sprawie niemożliwe jest przypisanie oskarżonemu ujawnienia lub wykorzystania informacji o jakiej mowa w tym przepisie w sytuacji, gdy ujawnienie pisma M. G. z d. 30 stycznia 2014 r. już się dokonało a wykorzystanie tej informacji leżało po stronie sprawnie działającego komornika w wykonaniu poszukiwania majątku, zgodnie z moim zleceniem z dnia 25-11-2014r. (k 320) bowiem niewykorzystanie tej informacji groziło komornikowi odpowiedzialnością z art. 231 § 1 kk;

c) uznanie przez Sąd Rejonowy w Kielcach, działania oskarżonego jako wierzyciela realizującego prawomocne tytuły wykonawcze, mocą którego Sądy nakazały wszelkim organom Państwa udzielenie mu pomocy w realizacji tychże tytułów, było działaniem bezprawnym w sytuacji, w której w istocie załącznik do pisma oskarżonego z 08 grudnia 2014 r. był już w aktach komornika a więc jego ponowne złożenie nie miało żadnego znaczenia prawnego, bowiem zamiast tego działania wystarczyło wskazać na ów dokument, podpisany przez prezesa zarządu dłużnika oskarżonego tj. (...) sp. z o.o., przeciwnika mocodawcy oskarżonego jako kartę w aktach KM 1682/14 lub w ogóle go nie wskazywać, albowiem informacja o wierzytelnościach pochodziła właśnie od komornika;” (przytoczono dosłownie: k. 1454 – 1455 akt sprawy).

III. „Z ostrożności procesowej” oskarżony podniósł także zarzut naruszenia “art. 1 § 2 kk przez przyjęcie, iż przypisany mi przez Sąd Rejonowy czyn użycia dokumentu nie pochodzącego od jego mocodawcy a dodatkowo znajdującego się w aktach sprawy komornika, któremu zlecam poszukiwanie majątku dłużnika (...) sp. z o.o. a nie majątku (...) sp. z o.o. nosi w sobie jakiegokolwiek cechy społecznej szkodliwości w sytuacji, gdy działania te miały służyć

wykonaniu prawomocnych orzeczeń sądowych w stosunku do osoby, która nie była mocodawcą oskarżonego, lecz jego dłużnikiem” (k. 1455).

Oskarżony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie go od zarzucanego mu czynu.

Na rozprawie odwoławczej skarżący oświadczył: „ uważam, że nie popełniłem zarzucanego mi czynu, nie ujawniłem żadnej informacji”. (k. 1496). Podniósł, że nie może być winnym zarzucanego czynu, gdyż wszystko co robił – robił zgodnie z prawem. Wniósł o uniewinnienie.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Wnioski o uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego złożyły dwa podmioty: oskarżony i pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego, w związku z czym, stosownie do przepisu art. 423 § 1 a kpk, uzasadnienie wyroku dotyczy zarzutów podniesionych przez te podmioty.

Zaznaczyć też należy, że zarzuty zawarte w apelacjach oskarżyciela publicznego i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego zastały oparte na tych samych podstawach prawnych, w przypadku oskarżyciela posiłkowego bardziej uszczegółowionych.

Na wstępie rozważań dotyczących wszystkich apelacji podkreślić należy, że pewne zasadnicze fakty (ustalone przez Sąd pierwszej instancji) nie są kwestionowane i udowodnione są ponad wszelką wątpliwość dowodami z dokumentów oraz zeznań świadków i wyjaśnień oskarżonego – i tak:

1. oskarżony K. K. (radca prawny działający w kancelarii (...) sp. k. ”) świadczył, w latach 2008 – 2010 usługi prawne na rzecz firmy (...) sp. z o.o.;
2. po zakończeniu tej współpracy oskarżony dysponował już w roku 2012 dwoma tytułami wykonawczymi (orzeczenia sądów: SO w Kielcach i SR w Dąbrowie Górniczej – k. 1394 uzasadnienie i dowody tam wskazane) wobec firmy (...), na łączną kwotę ponad 100.000 złotych roszczeń zasadniczych (plus odsetki), których nie egzekwował;
3. 29 sierpnia 2012 roku D. G. (w imieniu firmy (...) Sp. z o.o.) i M. G. (1) (reprezentujący firmę (...) sp. z o.o.) zawarli umowę o współpracy obu firm; w konsekwencji zawarli następnie inne (uzasadnienie k. 1393 – 1394) umowy, w tym kupna – sprzedaży nieruchomości;
4. pismem z 30 stycznia 2014 roku M. G. (1) ((...)) skierowanym do firmy (...), faktycznie zerwał współpracę z tą firmą podnosząc, że utracił do niej zaufanie wobec jej działań godzących w interesy firmy (...) i podmiotów z nią związanych, w szczególności wskazując na zwłokę w realizacji rozliczeń z tytułu podatku VAT oraz z tytułu umowy pożyczki (kopia pisma k. 38 – 44; uzasadnienie k. 1394);
5. w dniu 18 października 2014 roku pełnomocnik firmy (...) złożył do komornika sądowego wniosek o wszczęcie egzekucji wobec firmy (...) na rzecz firmy (...) – roszczenie główne dotyczyło kwoty 1.049. 936,59 złotych (uzasadnienie k. 1394 – 1395 i dowody tam wskazane); tego samego dnia komornik wszczął egzekucję i dokonał zajęcia wierzytelności na rachunku bankowym firmy (...) - do łącznej kwoty ponad 1.084.000 złotych;
6. w dniu 22 października 2014 roku D. G. (prokurent (...) uzasadnienie k. 1394 z oczywistą omyłką co do nazwiska) złożył u komornika wniosek o wstrzymanie czynności egzekucyjnych dołączając do tego wniosku między innymi kopię pisma M. G. (1) z dnia 30 stycznia 2014 roku (zob. pkt. 4 niniejszego uzasadnienia);
7. tego samego dnia D. G. i P. K. (1), ówczesna główna księgowa firmy (...) (a była księgowa, w latach 2012 – 2013, w firmie (...)) a także świadek J. S. (późniejszy prokurent firmy (...)) zwrócili się do oskarżonego K. K. o pomoc prawną nakierowaną na uniemożliwienie przekazania zajętych na rachunku bankowym firmy (...) kwot na rzecz firmy (...) (uzasadnienie k. 1395); działali przy tym mając świadomość, że oskarżony wcześniej z firmą (...) współpracował i licząc, że doświadczenie to będzie przydatne w istniejącym sporze;

8. wyżej wymienieni zapoznali przy tym oskarżonego z pismem M. G. (1) z dnia 30 stycznia 2014 roku (zob. pkt. 4 i 6 niniejszego uzasadnienia); oskarżony pismo to zeskanował;

9. oskarżony przyjął zlecenie i zaproponował, że – poza innymi czynnościami – zgłosi własne roszczenia wobec firmy (...) wskazując na kwoty zajęte już na rachunku firmy (...); mimo braku wyraźnej zgody ze strony D. G. oskarżony dokonał tej czynności 24 października 2014 roku; komornik zabezpieczył te roszczenia dokonując zajęcia wierzytelności firmy (...) wobec firmy (...);

10. w dniach 6 i 7 listopada 2014 roku doszło do zawarcie porozumień pomiędzy firmą (...) i firmą (...) co do ugodowego załatwienia wzajemnych rozliczeń;

11. 13 listopada 2014 roku D. G. wypowiedział pełnomocnictwo oskarżonemu K. K. i 14 listopada 2014 roku cofnął – w imieniu (...) – pozew o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności;

12. oskarżony kontynuował egzekucję zgłoszonych przez siebie roszczeń podejmując czynności 25 listopada 2014 roku, 28 listopada 2014 roku oraz 8 grudnia 2014 roku, kiedy to powołał się na informacje zawarte w piśmie M. G. (1) z dnia 30 stycznia 2014 roku, z którym to pismem zapoznał się przyjmując zlecenie od D. G. (...) i które zeskanował a do wniosku z 8 grudnia 2014 roku dołączył jego kopię wykonaną ze skanu.

Apelacje nie tyle więc kwestionują przedstawione wyżej fakty ile skarżący różnią się w ich interpretacji i ocenie z punktu widzenia zgodności z prawem oraz zawinienia i społecznej szkodliwości.

Co do apelacji oskarżonego:

Apelacja nie jest zasadna.

Odnosnie do zarzutu obrazy prawa procesowego (I. 1 – I.3) stwierdzić należy, że:

ad. I.1. –

Skarżący podnosząc zarzut obrazy przepisu art. 7 kpk nie wskazał, które dowody sąd ocenił sprzecznie z logiką lub życiowym doświadczeniem, więc tak sformułowany zarzut nie może być uznany za skuteczny; podobnie skarżący nie wskazał na istnienie konkretnych, nie dających się usunąć wątpliwości (art. 5 § 2 kpk), które sąd miałby rozstrzygnąć na niekorzyść oskarżonego. Nieskonkretyzowany zarzut tego rodzaju oczywiście nie może być uznany za skuteczny.

Wbrew twierdzeniu zawartemu w apelacji sąd pierwszej instancji nie obraził także przepisu art. 410 kpk. Sąd wziął pod uwagę i ocenił wszystkie dowody w sprawie przeprowadzone, w tym i pismo oskarżonego (pkt. I.1.a apelacji) z 25 listopada 2014 roku oraz treść umów przedstawicieli firm (...) i (...) z początku listopada 2014 roku. Fakt wprowadzenia w błąd oskarżonego co do nieistnienia zadłużenia pomiędzy wskazanymi firmami sąd wyraźnie zaznaczył w uzasadnieniu wyroku (k. 1395). Treść zaś pisma oskarżonego z dnia 25 listopada 2014 roku sąd dostrzegł (zob. ustalenia uzasadnienia wyroku k. 1397 v) słusznie uznając, że nie ma ono znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, co szerzej zostanie omówione w dalszej części niniejszego uzasadnienia.

ad. I.2.

Sąd pierwszej instancji nie naruszył przepisu art. 170 § 2 kpk (pkt. I.2. apelacji) bowiem wnioskowane dowody nie miały i nie mają znaczenia dla rozpoznania sprawy, zaś co do faktu – treści wniosku wierzyciela z dnia 25 listopada 2014 roku kierowanego do komornika – okoliczność oparcia egzekucji między innymi na nim, jest udowodniona zgodnie z twierdzeniem wnioskodawcy.

ad. I.3.

Odnosząc do zarzutu zawartego w pkt. I.3. apelacji (obraza przepisu art. 413 § 2 pkt. 1 kpk) wskazać należy, że przepis art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (Dz. U. 2018.2115 t.j.) „Radca prawny wykonuje zawód ze starannością wynikającą z wiedzy prawniczej oraz zasad etyki radcy prawnego.” wyraźnie określa, że działania radcy prawnego dokonane sprzecznie z zasadami etyki radcy prawnego – są działaniami sprzecznymi z tą ustawą.

Zasady etyki radców prawnych, tak zawarte w uchwale nr 45/ (...) Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 31 marca 2004 r. jak i obecnie obowiązującego Kodeksu Etyki Radcy Prawnego – (zob. **UCHWAŁA Nr 3/2014 NADZWYCZAJNEGO KRAJOWEGO ZJAZDU RADCÓW PRAWNYCH** z dnia 22 listopada 2014 r. **w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego**) – poza nakazem zachowania tajemnicy zawodowej, zakazują radcy prawnemu skorzystania z informacji uzyskanych przy okazji albo w związku z wykonywaniem zawodu (obecnie informacji i dokumentów) w interesie własnym lub innej osoby (zob. odpowiednio przepisy: art. 17 zasad etyki i art. 15 i 16 Kodeksu Etyki).

Zważywszy, że skarżący jest radcą prawnym – zasadnie należy przypuszczać, że wskazane przepisy są i były mu znane.

Sąd pierwszej instancji określił (opisał) w wyroku przypisany oskarżonemu czyn i wskazał jego kwalifikację prawną (art. 413 § 2 pkt. 1 kpk). Brak odwołania się do konkretnego przepisu **Ustawy o radcach prawnych** czy do zasad etyki radców prawnych nie jest uchybieniem istotnym i na pewno nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 438 pkt. 2 kpk).

Skoro żaden z zarzutów dotyczących obrazy przepisów procedury, a w szczególności dotyczących oceny dowodów, nie okazał się skuteczny – niezasadny jest też zarzut błędu w ustaleniach, który skarżący wyprowadza jako skutek obrazy przepisów procedury (zob. apelacja k. 1454).

Odnosząc do zarzutu obraza prawa materialnego (pkt. II. a-c):

ad. II. a.

Jak już wyżej wskazano, przywołując przepisy Ustawy o radcach prawnych oraz zasady etyki radców prawnych, radca prawny nie ma prawa wykorzystywać dla w własnych potrzeb wszelkich dokumentów dotyczących klienta i jego spraw ujawnionych mu przez klienta w związku z wykonywaniem czynności zawodowych. Fakt, że określone dokumenty mogły być dostępne także innym podmiotom (były w aktach komorniczych) nie uchyla wobec radcy prawnego zakazu wykorzystywania ich dla własnych celów, skoro on uzyskał je od klienta w związku z reprezentowaniem go.

Złożenie przez oskarżonego – w dniu 25 listopada 2014 roku – wniosku o rozszerzenie egzekucji i zlecenie poszukiwania majątku dłużnika było kolejnym działaniem oskarżonego jako wierzyciela firmy (...) egzekwującego własne wierzytelności. Działanie podjęte w dniu 8 grudnia 2014 roku nie było jednak, jak słusznie ustalił Sąd pierwszej instancji, „ naturalną konsekwencją wykonania przez organ egzekucyjny poszukiwania majątku...” (zob. apelacja oskarżonego k. 1455) bowiem w tym przypadku oskarżony złożył wniosek o przeszukanie i zajęcie wierzytelności, wskazując konkretne wierzytelności, na potwierdzenie istnienia których załączył kopię pisma M. G. (1) z 30 stycznia 2014 roku. Pismo to (zeskanowane) oskarżony posiadał od 22 października 2014 roku kiedy zapoznał się z nim przyjmując zlecenie reprezentowania firmy od przedstawicieli (...). Fakt ten poprawnie ustalił Sąd pierwszej instancji. Kopię ze skanu oskarżony załączył do wniosku. Fakt ten – na co także słusznie zwrócił uwagę Sąd pierwszej instancji – świadczy w sposób oczywisty, że treść pisma (informacje w nim zawarte) była istotna dla kolejnych działań egzekucyjnych komornika, któremu oskarżony wskazał konkretne możliwości prowadzenia egzekucji. Fakt ten świadczy też o tym, że oskarżony w ten właśnie sposób wykorzystał informacje przekazane mu przez klienta w ramach zlecenia reprezentowania go (klienta) w postępowaniu egzekucyjnym, dla własnych celów majątkowych, w prowadzonym przez siebie i dla siebie postępowaniu egzekucyjnym.

ad. II. b.

Oskarżonemu nie zarzucono ujawnienia informacji powziętych w związku z wykonywaniem zawodu radcy prawnego, więc ta część zarzutów zawartych w apelacji jest bezprzedmiotowa.

Nie jest też przedmiotem tego postępowania ocena sprawności czy rzetelności działań podejmowanych przez komornika. Nawet gdyby komornik nie działał sprawnie, oskarżony – jako radca prawny – nie miał prawa naruszać zasad etyki i przepisów Ustawy o radcach prawnych, dla realizacji własnych celów majątkowych.

ad. II. c.

Zarzut zawarty w tej części apelacji jest chybiony z dwóch powodów. Po pierwsze – wiele działań formalnie zgodnych z prawem może mieć charakter przestępczy, np.: założenie firmy by uszczuplać podatek VAT lub powołanie fundacji by „pracę brudne pieniądze”. Tak więc fakt podjęcia działań formalnie z prawem zgodnych, sam przez się nie przesądza o zgodności z prawem wszystkich zachowań osoby działającej. Tak ogólnie sformułowany zarzut jest więc oczywiście chybiony. Po drugie: oskarżony składając wniosek z dnia 8 grudnia 2014 roku (wskazujący konkretne możliwości działań egzekucyjnych) odwołał się do wyselekcjonowanych informacji zawartych w dokumencie, zinterpretowanych przez oskarżonego na podstawie wiedzy posiadanej po kontaktach z przedstawicielami firmy (...), zaś o randze tych informacji najlepiej świadczy fakt, że oskarżony widział konieczność załączenia kopii dokumentu do swojego wniosku i – choć w apelacji twierdzi, że mógł się odwołać do dokumentów w aktach komorniczych – faktem jest, że nie postąpił w ten sposób.

ad. III.

Nie jest zasadna zawarta w tej części apelacji teza o znikomej (lub braku) społecznej szkodliwości czynu oskarżonego. Sąd pierwszej instancji wiele uwagi poświęcił tej kwestii wydając orzeczenie o warunkowym umorzeniu postępowania. Sąd ten – słusznie – nie miał jednak wątpliwości, że społeczna szkodliwość czynu oskarżonego przekracza rozmiar „znikomej”. Stanowisko to podziela sąd odwoławczy. Należy mieć na względzie, że chodzi w tym przypadku o podmiot (sprawcę) wykonującego zawód zaufania publicznego, od którego oczekuje się nie tylko przestrzegania prawa ale i szczególnych walorów etycznych. Wykorzystanie informacji nabytych w związku z wykonywaniem zawodu dla realizacji własnych celów majątkowych musi być postrzegane jako społecznie szkodliwe. Sąd pierwszej instancji dostrzegając tę kwestię wziął też pod uwagę wszelkie okoliczności rzutujące (umniejszające) na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu w tym konkretnym przypadku. Zasadnie jednak przyjął, że nie ma podstaw do uznania ocenianego czynu jako nieszkodliwego społecznie lub szkodliwego w stopniu znikomym.

Skoro więc, jak wyżej wykazano, żaden z zarzutów apelacji oskarżonego nie jest zasadny – nie ma podstaw do uchylecia lub zmiany zaskarżonego wyroku na tej podstawie.

Co do apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

Apelacja ta także nie jest zasadna.

Zarzut (1.) obraży przepisów postępowania przytacza przepisy art. 4 kpk, 7 kpk, 410 kpk i 424 kpk z tym, że w rzeczywistości sprowadza się do kwestionowania oceny wyjaśnień oskarżonego odnośnie do zamiaru jaki mu towarzyszył od początku kontaktów z przedstawicielami firmy (...), czyli sposobu oceny dowodów (art. 7 kpk). Skarżący wprawdzie wskazał też na przepis art. 4 kpk (ogólny wymóg obiektywizmu a więc bezstronności sądu) jednak nie przytoczył żadnych faktów czy argumentów świadczących o tym, że Sąd pierwszej instancji rozpoznający sprawę nie zachował bezstronności. Nie stanowi o tym w szczególności fakt, że oceniając dowody i wydając wyrok sąd odmiennie niż strona ocenił określone dowody i na tej podstawie dokonał ustaleń. Rolą sądu jest właśnie ocena dowodów, nie zawsze – a w sprawach karnych bardzo często – zgodna ze stanowiskiem określonej strony procesu.

Skarżący podnosząc zarzut obraży przepisu art. 410 kpk także nie wykazał, by jakiegokolwiek dowody ujawnione na rozprawie sąd pominął lub dokonał ustaleń w oparciu o dowody na rozprawie nieujawnione. Tu także należy mieć

na względzie fakt, że odmienna ocena dowodów i oparcie ustaleń na podstawie niektórych z nich (uznanych za prawdziwe) nie oznacza pominięcia innych dowodów i nie stanowi podstawy zarzutu obrazy przepisu art. 410 kpk.

Zarzut obrazy art. 424 § 1 kpk (braki uzasadnienia wyroku) także nie zawiera wskazania konkretnych niedomogów uzasadnienia a tym bardziej ich ewentualnego wpływu na treść orzeczenia (art. 438 pkt. 2 kpk).

Stąd w tej części apelacja nie może być skuteczna.

Skarżący polemizując z dokonaną przez Sąd pierwszej instancji oceną wyjaśnień oskarżonego koncentruje się, jak już wyżej wspomniano, na kwestii zamiaru jakim kierował się oskarżony od początku kontaktów z przedstawicielami firmy (...) sugerując, że wszelkie jego działania zmierzały do realizowania własnych interesów majątkowych i to z pokrzywdzeniem klienta. Sąd pierwszej instancji ocenie wyjaśnień oskarżonego poświęcił w uzasadnieniu wyroku wiele miejsca (k. 1406 – 1414) analizując treść owych wyjaśnień (słusznie) w kontekście treści zeznań świadków oraz istotnych dokumentów. Zasadnie Sąd ten wziął pod uwagę fakt, że przedstawiciele firmy (...) zwrócili się do oskarżonego w bardzo konkretnym celu – zablokowania i to niezwłocznie, przekazania pieniędzy z zajętego rachunku bankowego, na rzecz firmy (...). Analizując treść zlecenia (k. 44 akt oraz uzasadnienie k. 1405), wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadków a także mając na względzie pierwsze czynności dokonane przez oskarżonego w ramach udzielonego zlecenia – Sąd pierwszej instancji słusznie uznał, że nie ma podstaw do odmówienia wiary wyjaśnieniom oskarżonego w tej części. Sąd zasadnie przyjął, że oceny tych wyjaśnień nie można dokonywać jedynie przez pryzmat późniejszych działań oskarżonego, po wypowiedzeniu mu pełnomocnictwa przez firmę (...), zmierzających do wyegzekwowania jego należności od firmy (...). Należy też podkreślić, że owe pierwsze działania nie były nakierowane – co wynika tak z wyjaśnień oskarżonego jak i zeznań świadków – na odzyskanie pieniędzy przez firmę (...), lecz na niedopuszczenie do przekazania zajętych środków firmie (...). Na ile te działania były skuteczne i czy oskarżony wykazał się dostateczną wiedzą prawniczą – nie jest przedmiotem oceny w procesie karnym. Sąd miał ustalić czy – i ewentualnie jakie – przestępstwo popełnił oskarżony, nie zaś badać kompetencje oskarżonego jako radcy prawnego.

Oceniając wyjaśnienia oskarżonego Sąd pierwszej instancji słusznie wziął też pod uwagę reakcje świadków – przedstawicieli firmy (...) – na rady i działania oskarżonego, w szczególności fakt wniesienia o egzekucję jego własnych wierzytelności. Podkreślany w apelacji sprzeciw świadka D. G. oparty był na wątpliwościach co do zasadności łączenia roszczeń pełnomocnika z reprezentowaniem strony. Podobnym działaniom innych podmiotów (wierzycieli) ten ani pozostali świadkowie nie sprzeciwiali się. Sam zaś D. G. po wyrażeniu owych wątpliwości, na wiadomość o wystąpieniu z wnioskiem egzekucyjnym przez K. K. wyraźnie nie zareagował, w szczególności nie wypowiedział mu pełnomocnictwa, co uczynił dopiero po zawarciu ugody z M. G. (1) (...).

Raz jeszcze podkreślić należy, że celem działań zleconych oskarżonemu było zablokowanie transferu pieniędzy na konto firmy (...) nie zaś ich odzyskanie. Wyjaśnień i pierwszych podjętych działań oskarżonego nie można oceniać przez pryzmat ich ewentualnej skuteczności i fachowości. Przedmiotem zarzutu jest umyślne wykorzystanie dla własnych celów majątkowych informacji uzyskanych w związku z wykonywaniem zawodu radcy prawnego nie zaś ocena zasadności i skuteczności podjętych działań z punktu widzenia warsztatu radcy prawnego.

Sąd pierwszej instancji słusznie uznał, że w tych realiach nie można z całą pewnością stwierdzić, że wyjaśnienia oskarżonego w tej części nie są prawdziwe a jego zamiarem od początku kontaktów z przedstawicielami firmy (...) było umyślne wykorzystanie uzyskanych informacji dla własnych celów majątkowych. Ocenie tej nie można zarzucić braku logiki czy uwzględnienia doświadczenia życiowego a ewentualne wątpliwości w tej ocenie (wyżej wykazane) rozstrzygać należy stosownie do zasady zawartej w art. 5 § 2 kpk. Tę ocenę podziela sąd odwoławczy.

Zarzut (2.) błędu w ustaleniach faktycznych skarżący opiera na błędnej – jego zdaniem – ocenie dowodów. Skoro więc, jak wyżej przedstawiono, ocena dowodów dokonana przez Sąd pierwszej instancji nie jest wadliwa a dokonane ustalenia nie są sprzeczne z ową oceną – i ten zarzut apelacji nie jest skuteczny.

Chybną jest więc teza (2.a.) apelacji co do skutków początkowych działań oskarżonego (nie przynoszących korzyści mocodawcy), bowiem – jak już wyżej podkreślono – przedmiotem ustaleń sądu był zamiar jaki towarzyszył działaniom oskarżonego a nie ich skutek.

Podobnie teza (2.b.) o działaniu oskarżonego wbrew woli mocodawcy nie jest zasadna, zważywszy na co najmniej niejednoznaczne (wyżej przytoczone) zachowanie D. G. akceptującego przy tym taktykę mnożenia wniosków egzekucyjnych by zablokować transfer pieniędzy.

Ocena dowodów wyżej omówiona skutkować musiała wyeliminowaniem z opisu czynu przypisanego oskarżonemu działań dokonanych w dniu 24 października 2014 roku, stąd też teza 2.c. apelacji nie jest zasadna.

Oskarżony nie stanął od zarzutu ujawnienia tajemnicy radcowskiej lecz wykorzystania dla własnych celów informacji uzyskanych w związku z wykonywaniem zawodu radcy prawnego, więc zarzut odnośnie do „ braku ustaleń sądu co do szczególnego charakteru tajemnicy radcowskiej, której naruszenia dopuścił się oskarżony...” (pkt. 2.d; k. 1439 akt sprawy) jest w realiach sprawy bezprzedmiotowy.

Teza zawarta w pkt. 2.e apelacji, kwestionująca ustalenia Sądu pierwszej instancji odnośnie szkody wyrządzonej firmie (...) oparta jest na założeniu, że oskarżony od początku kontaktów z wymienioną firmą działał umyślnie na jej szkodę. W kwestii ustaleń Sądu pierwszej instancji sąd odwoławczy wypowiedział się już wcześniej (odnośnie do tezy 2.c.apelacji). Skoro przypisano oskarżonemu popełnienie czynu polegającego na wykorzystaniu, w dniu 8 grudnia 2014 roku, dla własnych celów, informacji uzyskanych w związku z wykonywaniem zawodu radcy prawnego – to działania oskarżonego w tym czasie nakierowane były na egzekucję wierzytelności od firmy (...) i nie skutkowały powstania szkody w firmie (...).

W szczególności to działanie oskarżonego nie sprawiło zablokowania konta lub konieczności korzystania z pomocy innych prawników, bowiem w tym czasie oskarżony już firmy (...) nie reprezentował (po wypowiedzeniu mu pełnomocnictwa w listopadzie 2014 roku).

Nie jest błędnym ustalenie Sądu pierwszej instancji odnośnie do motywów jakimi kierowali się przedstawiciele firmy (...) zwracając się o pomoc prawną do oskarżonego (teza 2.f. apelacji). P. wyżej (poprawna) analiza i ocena zeznań świadków, jakiej dokonał Sąd pierwszej instancji, nie pozostawia wątpliwości co do tego, że osoby te zwróciły się do oskarżonego nie przypadkowo. Wiedziały, że wcześniej świadczył usługi prawne dla firmy (...) i M. G. (1) oraz, że zakończył współpracę w warunkach konfliktu o nierozliczone świadczenia. Pozostałe osoby poinformowała o tym świadek P. K. (1), która sama do niedawna była księgową w firmie (...). Osoby te zapewniły przy tym oskarżonego, że ich firma nie jest zadłużona na rzecz przeciwnika. Tak więc zwróceniu się wymienionych osób do oskarżonego przyświecał określony cel i w tej kwestii ustalenie Sądu pierwszej instancji jest oczywiście poprawne.

Kwestionując ustalenia sądu pierwszej instancji (teza 2.g. apelacji) co do istnienia podstaw do warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec oskarżonego, skarżący podkreśla znaczny – jego zdaniem – stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego wskazując (uzasadnienie apelacji k. 1444 – 1445) jako podstawy takiego wniosku: szczególny obowiązek zachowania przez radcę prawnego tajemnicy radcowskiej, naganność wykorzystania informacji uzyskanych w związku z wykonywaniem zawodu radcy prawnego dla własnych celów oraz spowodowanie przez oskarżonego szkody po stronie klienta ((...)). Z trzech wymienionych argumentów tylko jeden jest zasadny. Niewątpliwie nagannym było wykorzystanie przez oskarżonego uzyskanych w związku wykonywaniem zawodu radcy prawnego informacji dla własnych celów. O naganności takich działań najlepiej świadczy fakt, że ustawodawca je spenalizował w przepisie art. 266 § 1 kk. Natomiast, co wyżej już podkreślono, oskarżony nie odpowiada za ujawnienie tajemnicy radcowskiej, więc rozważania na temat społecznej szkodliwości tego rodzaju czynu w tym przypadku jest bezprzedmiotowe. Podobnie – co także wyżej wykazano – przypisane oskarżonemu w wyroku działanie w dniu 8 grudnia 2014 roku, a za nie tylko odpowiada oskarżony przed sądem karnym, nie skutkowało powstaniem szkody po stronie firmy (...). Argumentacja dotycząca owej szkody zawarta w apelacji sprowadza się do skutków wcześniejszych działań oskarżonego, one jednak nie stanowiły przestępstwa. Powstanie szkody – gdyby nawet przyjąć taką tezę –

nie było więc wynikiem przypisanego oskarżonemu przestępstwa i nie może rzutować na ocenę stopnia społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu.

Jak wyżej wskazano – przypisane oskarżonemu działanie jest społecznie szkodliwe skoro stanowi przestępstwo. Oczywiście słuszne są też uwagi dotyczące osoby sprawcy wykonującego zawód zaufana publicznego. Są to jednak przesłanki tego właśnie przestępstwa (z art. 266 § 1 kk), które nie ma charakteru powszechnego lecz może być popełnione wyłącznie przez określone podmioty. Nie można w związku z tym tych samych okoliczności traktować jako przesłanek przestępstwa i okoliczności zwiększających stopień jego społecznej szkodliwości. Rozważając te kwestie Sąd pierwszej instancji słusznie uznał, że nie ma w tym przypadku podstaw do ustalenia braku czy znikomości stopnia społecznej szkodliwości. Sąd ten jednak – także słusznie – zwrócił uwagę na specyfikę (wyżej omówioną) nawiązania kontaktu przedstawicieli firmy (...) z oskarżonym, presji czasu i oczekiwań ze strony tych klientów, nagłego rozwiązania współpracy (po zawarciu ugody z wierzycielem) bez poinformowania o podejmowanych działaniach, wreszcie – brak wymiernej szkody jako skutku działania oskarżonego. Okoliczności te oczywiście nie ekskulpują oskarżonego ani go nie usprawiedliwiają, jednak rzutują na ocenę stopnia zawinienia oraz społecznej szkodliwości czynu przez niego popełnionego. Stanowisko (ustalenie) Sądu pierwszej instancji, że chodzi tu o stopień, który „nie jest znaczny” jest w tym przypadku słuszne i oparte na rzeczowych podstawach. Stąd – przy spełnieniu pozostałych warunków ustawowych – istniały przesłanki do warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec oskarżonego, przy ustaleniu, że działaniem swoim wyczerpał formalnie przesłanki przestępstwa z art. 266 § 1 kk.

Skoro żadna z apelacji nie okazała się być zasadną, sąd odwoławczy, działając na podstawie przepisów art. 437 § 1 kpk i art. 456 kpk – utrzymał zaskarżony wyrok w mocy. Na podstawie przepisów art. 636 § 2 kpk, art. 633 kpk oraz art. 7, 8 i 12 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t. j. Dz.U. Nr 49/83 poz. 223 z późniejszymi zmianami) koszty postępowania odwoławczego, w kwocie 120 złotych, ponosi oskarżony wobec nieuwzględnienia jego apelacji skierowanej przeciwko orzeczeniu o winie. Na kwotę te składają się: 20 złotych zryczałtowanych wydatków związanych z rozpoznaniem sprawy w postępowaniu odwoławczym oraz 100 złotych opłaty w związku z nieuwzględnieniem apelacji od wyroku warunkowo umarzającego postępowanie karne.

SSO Anna Szeliga SSO Bogusław Sędkowski SSO Krzysztof Sajtyna